

INGEZONDEN.

HET RAPPORT IN ZAKE DE BESTRIJDING VAN GESLACHTSZIEKTEN.

I.

Geachte Hoofdredacteur,

In uw artikel over het rapport omtrent „bestrijding der geslachtsziekten” hebt gij een begrijpelijke vergissing gemaakt. Conclusie VI. a. (bldz. 76) luidt: „in de waarschuwingen wordt voor alles aangedrongen op onthouding van buitenechtelijk geslachtsverkeer als in den regel voor de gezondheid onschadelijk en als het zekerste middel tot voorkoming van geslachtsziekten”.

Menigeen zal deze conclusie evenals gij verkeerd begrepen hebben en er uit afleiden, dat de commissie „buitenechtelijk geslachtsverkeer in den regel onschadelijk acht”; bij oppervlakkige lezing komt men daar licht toe tóch blijkt bij nauwkeuriger beschouwing, dat de commissie juist *de onthouding van buitenechtelijk geslachtsverkeer in den regel onschadelijk acht voor de gezondheid*; en het komt mij wenschelijk voor, dat juist *dit* eens zéér duidelijk gezegd wordt.

Mocht het rapport een herdruk beleven, dan stel ik de volgende wijziging voor, die geen twijfel en geen vergissing toelaat:

„In de waarschuwingen worde voor alles aangedrongen op onthouding van buitenechtelijk geslachtsverkeer; deze onthouding toch is het zekerste middel tot voorkoming van geslachtsziekten en zal wel bijna nimmer — en dan nog alléén bij abnormaal aangelegde, al te zinnelijke wezens — schade opleveren voor de gezondheid”.

Ik hoop, dat de commissie reeds tháns met deze wijziging accoord zal gaan; het is te vreezen, dat anders menigeen zijn handelingen met behulp van de verkeerde lezing zal trachten te verontschuldigen.

Uw dw.

E. VAN DIEREN.

Amsterdam, 24 Juni 1911.

Alleen toevallig is in mijn artikel het woord „onthouding” uitgevallen. Ik had het rapport juist zoo opgevat als de heer VAN DIEREN; maar ik zou het ten zeerste betreuren, wanneer de algemeene vergadering zich bevoegd achtte, uit te spreken, dat onthouding van geslachtsverkeer in den regel voor de gezondheid onschadelijk zou zijn.

H. BURGER.

II.

Het zou mij leed doen, wanneer de gezaghebbende stem van prof. BURGER, op de algemeene vergadering een gewillig oor zou vinden, wanneer hij bepleit de conclusies, toegevoegd aan het rapport in zake de bestrijding van syphilis en gonorrhoe, te laten vervallen.

Al geef ik gaarne toe, dat er enkele conclusies zijn, waarover te stemmen minder raadzaam is, er blijven genoeg over, waaromtrent de algemeene vergadering volkomen competent is haar oordeel uit te spreken. En het algemeene argument, dat prof. BURGER aanvoert tegen het in stemming brengen van deze conclusies, is òf geen argument, òf een dat voor iedere stemming moet gelden. Wanneer een vergadering van geneeskundigen niet mag stemmen omtrent de niet-geneeskundige onderwerpen en zich eerst recht belachelijk maakt, wanneer zij wetenschappelijke vragen tot oplossing tracht te brengen bij meerderheid van stemmen; wat blijft er dan over om door haar uitspraak bekrachtigd te worden? Er zijn behalve huishoudelijke zaken en vakbelangen toch nog wel meer onderwerpen waaromtrent de geneeskundigen en bloc zich mogen en m.i. zich moeten uitspreken. En verscheidene der voorgestelde conclusies geven hiertoe thans een gereede aanleiding.

Prof. BURGER vreest, dat een debat omtrent deze questie voor velen aanleiding zal zijn om op te staan en te getuigen. Wat voor hem een vrees is, is voor mij een hoop. Te veel wordt er getuigd èn door niet-geneeskundigen èn door geneesheeren, die daartoe de noodige bekwaamheid missen, zoowel pro als contra; zoodat een getuigenis in deze materie, onverschillig in welke richting, doch van competente zijde uitgesproken toegejuicht moet worden en voor vele geneeskundigen ook in een „bestaande behoefte zal kunnen voorzien”. Waar prof. BURGER langer stilstaat bij het onderwerp „voorlichting”, en dit meer speciaal om aan te toonen, dat stemming door de algemeene vergadering achterwege moet blijven, zij het mij vergund er op te wijzen dat volgens mijn meening (die ik weet dat door enkele commissieleden geheel gedeeld wordt) hier een punt is, waar de uitspraak der geneeskundigen niet alleen gewenscht doch zelfs hoog noodig is.

Die voorlichting komt er. Daaraan is niet te twijfelen. Zij is er reeds gedeeltelijk (dr. E. VON DER STEINER, Dusseldorf, dr. SCHOEMAKER en SNOECK HENKEMANS, den Haag). Dat het langzaam gaat, is ook een feit. Doch waar het hier „sexuelle Aufklärung” geldt, zou het toch te mal zijn, wanneer de geneeskundigen de gelegenheid om zich omtrent dit punt uit te spreken, ongebruikt voorbij lieten gaan. Wanneer zij het niet zijn, die de bezwaren, die hier en daar bestaan, helpen overwinnen, wie moeten het dan doen? De „Prinzipienreiter” en de gevoelsmensen? Om dan later weer te vernemen dat die de medische zijde van het vraagstuk verwaarloozen! Of de onderwijsmannen? Terwijl die, wanneer zij er voor te vinden zijn, liefst de dokters er voor spannen. En terecht!

Wanneer de commissie prof. BURGER tegemoet wil komen, dan kan zij dat zeker, door allerlei bijzaken in de conclusies genoemd, te laten vervallen. Doch zij zou m.i. een groot en een goed deel van haar werk ongedaan maken, als zij toestemt in een amputatie, die meer reeël, dan formeel is.

Amsterdam, Juni 1911.

A. KROPVELD.

III.

Als leden der bovengenoemde commissie meenen wij geheel op eigen verantwoording een enkel woord te mogen zeggen naar aanleiding der bezwaren